

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De mortificatione omnis inordinati amoris erga homines, & de varijs
amorum differentijs. Cap. IIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

per naturam nostram infirmitatem omnia venialia peccata cauere non possumus, tamen omnes affectiones venialium in nobis mortificare bene valeamus. Illi ergo ex naturae fragilitate, & occasione duntaxat delinquent, qui ante, & post, quando soli & liberi apud semetipsum sunt, non desiderant aliquid, quod peccatum sit, vel sensuale, ut vaniloquium, vanam societatem, bene manducare, & bibere, complacentiam sui ipsius, & aliorum, vanam gloriam, & huiusmodi: dum tamen ad hanc aliquam occasionem acquirunt, cito ex naturae fragilitate in venialia cadunt: sed quam cito ad se redeunt, dolent inde, & sentiunt auersionem, & displicentiam eorum omnium, quae à Deo elongare possunt: & hoc veniale paruum est, statimque à Deo per displicentiam remittitur. Illi vero ex propria affectione delinquit, qui ante, & post, dum liberi ab omni peccatorum occasione existunt, desiderant occasiones habere, non propter peccatum, sed propter oblectationem; ut quod affectant habere vanam societatem ad ridendum, confabulandum, ludendum, quod affectant bene manducare, bibere, novos rumores audire, curiosas vestes habere, & similia in centum modis. Tales, quamdiu affectum venialium non mortificant, non dimittuntur ipsis peccata, licet saepe ea confiteantur. Et quamuis non nunquam videntur pro eis dolorem habere, tamen ille non provenit ex vero syncero fundo cordis: neque tantus est, ut peccatorum affectiones penitus ex corde eradicare valeat. Istiusmodi etiam nunquam poterunt habere profectum in virtutibus, omnia bona opera eorum multis imperfectionibus sunt permixta, & gratia atque deuotione, quam à Deo suscipiunt, non recte vtuntur. Ea propter, quemadmodum Caiphas prophetauit de Christo: *Expedi ut unus moriatur homo pro populo, & non tota gens pereat*: sic etiam expedi ut sensualitas sibi ipsi moriatur, sentiendo scilicet perfectam auersionem ab omnibus, in quibus sensualitas assuevit quiescere, ut tota multitudo operum virtuosorum, penitentiae, misericordiae, bonorum exercitiorum, confessionis, & huiusmodi non pereat. O si agnosceremus quam multi frustra absque vlla vel modica vtilitate operentur magna, profecto multum miraremur: quia saepe quod coram hominibus magnum apparet, coram Deo fuerit.

Peccatorum venialium discrimen.

Peccare ex infirmitate quid.

Peccare ex affectione propria.

Ioan. II.

De mortificatione omnis inordinati amoris erga homines, & de varijs amorum differentijs. Cap. IIII.

R II 4. Quat.

Quarta est perfecta mortificatio omnium affectuum secularis, naturalis & acquisiti amoris. Cuius haec est ratio, quia omne quod aliquo amplectimur amore, cor imaginibus depinget, praesertim tempore, quo nos ad Deum conuertere voluerimus, & cor tunc distrahitur atque turbatur, & impurum ineptumque redditur ad Dei seruitum. Si autem solum Deum amauerimus, atque amore eius omnibus creaturis & nobis ipsis renuntiauerimus, diuina imagine depingemur, eiusque amore sursum trahemur, ac in abyssu sui amoris, absorbebitur. Ut ergo habeatur distinctio moriendi omni amoris sciendum in primis, quod est amor quidam mundanus, qui mundo placere desiderat, & eidem timet displicere. Amor iste multa opera defectuosa & vitiosa facit ad mundo complacendum. Facit & multa bona opera magis pro mundano honore conquirendo, aut confusione vitanda, quam ad placendum Deo. Omnia autem ista opera imperfecta sunt: Vel si huiusmodi opera propter Deum faciunt aliqui placet tamen ipsis ut inde laudentur ac honorentur, plus propter gloriae propriam & laudem, quam propter amorem Dei, aut aedificationem proximorum. Similiter e contrario committunt aut committere parati sunt defectus multos & peccata, virtutes quoque omittere plurimas & profectum earum, ad euitandam amissionem bonorum temporalium, honoris, fauoris, amoris, vel potius quam paterentur confusionem, irrisionem, reprehensionem, atque contemptum. De omnibus istis Dauid ait: *Qui hominibus placent, confusi sunt, quoniam Deus spernit eos.* Secundo, est amor quidam naturalis, quem gerimus ad nos ipsos, ad patrem, ad matrem, ad fratres, & sorores, & ceteros consanguineos. Amor iste à Deo prohibitus non est, quia ipsum in cor nostrum non sinere peruenire, natura nostra non est bene possibile, sed ipsum bene regere secundum rationem rectam sub diuino amore, vna est summarum virtutum: quia natura nostra subtilis est, & in omnibus quaerit se ipsam. Naturalis etiam amor ad cognatos, quanto magis licitus est, tanto difficilius vincitur. Propterea in isto probabatur Abraham à Deo iubente, ut filium suum ob amorem sui immolaret. Et quia diuinus amor superabat omnem naturalem amorem (nam paratus erat Isaac filium suum ob amorem Dei necare) idcirco amicus Dei appellabatur. Si volumus ad hoc felix nomen etiam peruenire, oportet nos in homine nihil aliud diligere quam Deum, & quod Dei est, hoc est, virtutes & gratiam. Similiter nihil in ipso odire debemus praeter vitia: & hoc sine omni perso-

Amor mundanus.

Psal. 52.
Amor naturalis.

Genes. 22.

Diligendum quidam in homine.

Odicendum

personarum acceptione, siue sic pater, siue mater, amicus, aut consanguineus, vicinus, vel hostis, ita quod nullum quis adeo familiarem habeat amicum, in quo quemcumque amet defectum, vel cui suis virijs aut defectibus applaudat, seu aduletur, aut cuius presentiam, conuersationem, & familiarem societatem desideret, nisi in quantum propria, vel alterius vtile fuerit salutis. Nullum etiam tam magnum hoste habebit, vt in eo naturam aut virtutes odiat, vel eius salutem secundum suum posse affectare, petere, & cooperari refugiat, aut attadietur, quoad spem emendationis habere poterit, exemplo Christi Iesu, qui cum lacrymis & valida voce pro inimicis suis caelestem Patrem rogauit pro venia. Accipe generalem regulam, quod omnis amor (sit naturalis, aut alius) qui homini in corde facit inquietudinem & imaginationes, praesertim tempore orationis, vel etiam anhelare facit ad videndum, ad alloquendum, vel ad habendum praesentem eum, qui diligitur & abest, nisi esset solum propter animae salutem & instructionem spirituales, amor talis inordinatus est & defectuosus coram Deo, magnumque impedimentum generat proficienti vita. Tertio, est amor quidam acquisitus: & hoc duobus modis. Primo, frequenti praesentia & conuersatione mutuo habitis. Secundo, donis, seruitijs, subsidijs, & amicitijs alterutrum exhibitis. Ambo isti amores liciti sunt, sed periculosi, quia faciliter ducunt homines in amorem inordinatum, per quem ad peccata vel defectuositatem pertrahuntur, vel a virtutibus aut proficiente vita retrahuntur. Quarto, est amor quidam rationalis, qui crescit & oboritur ex consideratione virtutum aliorum hominum, vel Sanctorum, aut certe Domini nostri, ita quod ratio nos trahit & cogit amare virtutes, & earum opera. Et sic contingit, quod aliqui ex ingenita natura, vel ex studiosa exercitationis frequentia magno habent affectus amorfos ad summum bonum (quod est Deus) diligendum, in tantum, vt semetipfos paratos inueniant ad mortem tolerandam propter Deum: & tamen contingere potest, quod totum proueniat ex natura sine virtute charitatis, & sine gratia Dei. Idcirco nemo confidere debet in deuotione & sensibili amore, quia quantum sibi ipsi propter Deum quis moritur, & praecipua eius atque consilia sequitur, tantum habet de charitate, & non plus.

Luce 21.

Canon.

Amor acquisitus.

Amor rationalis.

*De mortificatione vanarum & noxiarum cogitationum omnium,
deque earundem nocuentis. Cap. V.*

SII

Quinta